

BÀI 8

— Đức Chúa (Di Lạc) trở lại chưa Bo ? Sách vở hay nói tới đề tài này làm em cũng háo hức theo.

— Nếu đức Chúa trở lại thì sao, cũng sẽ làm gì ?

— Thấy ngộ Bo hí, ai cũng hỏi mà chưa chắc ai sẽ biết mình làm gì. Em chắc em sẽ mừng, giống như người ta nói khi đức Phật sinh có hoa đản nở, mấy ngàn năm mới có một lần, nhưng sau đó thì đời sống sẽ tiếp diễn như thường phải không, Trâm, Thư và cu Bi vẫn đi học, Kim vẫn đi làm và em tiếp tục la mấy đứa nhỏ, chứ đâu có phải là trái đất thành thiên đàng ngay. Em chưa thành thánh liền được đâu Bo, con mèo Mimi không chịu đi toilet ở ngoài vườn mà chui vào phòng tắm là em bực ghê nơi. Sách vở còn nói rằng các chân sư sẽ đến cùng với đức Chúa vậy chuyện sẽ hào hứng lắm Bo hở. Họ nói chân sư A sẽ làm gì, chân sư B có phần việc gì, nghe hay lắm nhưng rồi chuyện sẽ đi tới đâu ? Biết về các ngài thì có lợi gì ?

— Chà, cũng hỏi đúng đường rồi đó. Đây là chuyện mà nhiều người nói tới nhưng nói không đúng nên mình cần biết để nhìn sự việc rõ ràng. Có nhiều bàn tán về sự tái hiện của đức Chúa và việc làm của chân sư nhưng phần lớn không liên quan chi tới đặc tính tinh thần, tâm linh của biến cố mà gần như 100% là chuyện tò mò, tào lao. Mình sẽ nói hai chuyện là ý muốn biết về chân sư và sách vở tâm linh lúc này.

Những đề tài như cuộc tiến hóa, các bậc siêu nhân, quyền năng thường làm con người thích thú muốn biết thêm, nhưng với động cơ khác nhau. Có người được thúc đẩy bằng ý muốn tốt lành, vô ngã, họ muốn làm cho mình được hữu ích hơn để phụng sự nhân loại mà các ngài là gương sáng, nên họ cảm thấy bị thu hút về và ao ước được trở nên giống như các ngài. Tuy nhiên đại đa số người ưa thích nghe chuyện về chân sư với ý tò mò hơn là ý phụng sự, muốn biết chân sư ở đâu làm gì, xem các ngài như là một celebrity mà họ là fan hâm mộ, tức đem các ngài xuống trình độ của mình là tâm phàm, thay vì nỗ lực nâng cao mình lên đến mức độ các ngài. Nói khác đi đường lối phải làm khi muốn tiếp xúc với bậc siêu nhân là chúng ta phải đi tới núi mà không phải là chờ cho núi đến với ta.

Kể đó Chân sư đi tìm người phụng sự, ý muốn phụng sự cần thấm nhuần trong tư tưởng hành động của ta hơn là ước ao có được quyền năng như các ngài. Quan tâm đến chỗ cư ngụ, tới y phục vẻ ngoài của chân sư, muốn biết ngài sẽ xuất hiện làm người nước nào, ở đâu, nói chung là những gì thuộc về phàm ngã của bậc tiến hóa là chuyện vô bổ mất thì giờ, nó cho thấy ai thắc mắc như vậy chưa ý thức được công việc các ngài là thực hiện cơ tiến hóa, và như thế chúng ta chưa phải là cộng tác viên của các ngài. Bao lâu mà ta hành xử như linh hồn ở cõi trí, tâm thần thoát khỏi huyền tướng ở cõi tình cảm thì mới có ích cho công việc của chân sư.

Một điều cần nhắc lại là chân sư chỉ làm việc từ cõi trí trở lên, ta không thể gặp các ngài nơi cõi tình cảm đây xúc động ảnh hưởng đến lý trí. Lòng sùng tín thiếu hiểu biết không đưa ta đi xa, mà ta chỉ lên được cảnh giới của chân sư bằng tình cảm thanh cao, vô ngã. "Gặp" có nghĩa là vận động của ta tương hợp với vận động

của ngài và chân sư ghi nhận được tư tưởng hay cảm xúc phát ra làn rung động ấy, mà không nhất thiết phải diện kiến. Khi một ai thành tâm, có lòng trong sạch hướng về những đấng cao cả với làn rung động đủ mạnh, đủ cao thì chắc chắn các ngài nhận biết.

Lại nữa trong thời đại mới cách làm việc cũng mới là theo nhóm hơn là bằng cá nhân riêng rẽ. Lấy thí dụ vị chân sư lo về sự phát triển của khoa tâm lý tại các nước tây phương và nơi hoạt động chính của ngài là Hoa Kỳ, ta được biết ngài làm việc xuyên qua những phong trào, trường phái về tư tưởng mà không qua cá nhân. Ngài hoàn toàn làm việc ở cõi trí, với năng lực tư tưởng và không ai nhận biết được ngài, ngoại trừ cộng tác viên trong các quốc gia. Đa số phát triển về khoa tâm lý ngày nay là nhờ ngài kích thích tâm não của người lãnh đạo các phong trào, ngài làm việc với họ trong cõi trí nhưng không tiếp xúc với họ ở cõi trần.

Thắc mắc về các chân sư và mong được tiếp xúc với các ngài là chuyện vô ích, vì các ngài bận rộn công việc chung và không có thì giờ cho cái ngã riêng tư. Cũng như ai thực tâm muốn đóng góp sẽ tự nỗ lực, tự huấn luyện thêm khả năng để làm mình hữu ích hơn, và tự xét đoán lấy công việc mà họ có thể làm rồi bắt tay vào việc, hơn là khiến chân sư bận tâm đến họ. Ai thực tình phục vụ sẽ giải quyết lấy những trở ngại riêng thay vì kêu gọi hay chờ được chân sư trợ giúp, để ngài được rảnh tay lo việc trọng đại hơn. Người càng tiến gần đến chân sư chừng nào càng ý thức điều này sâu sắc hơn, cố gắng nhiều hơn để làm tròn trách vụ của mình, và giảm bớt đôi chút gánh nặng công việc của chân sư.

— Còn về hình chân sư thì sao, người ta bảo trong Internet có website đủ hết hình các chân sư, cả chục hình lặn tha hồ xem. Em cũng muốn coi cho biết Bo ơi.

— Ai muốn biết, muốn xem thì chắc thỏa trí tò mò, tuy nhiên điều quan trọng vẫn là con người bên trong thay vì hình tướng bề ngoài, nghĩ cho kỹ thì những hình này nếu có e không đúng thực vì đó không phải là hình hiện thời. Chân sư không đặt trọng tâm vào hình ảnh mà nhìn con người thật bên trong tức làn rung động, tư tưởng thì mình có lẽ cũng nên bắt chước làm vậy. Vì những điều vừa nói có lẽ không nên bàn về các chân sư bởi không có lợi, mà tốt hơn nên chú tâm vào những gì ta có thể làm để trợ giúp cơ tiến hóa. Con người thường nhìn sự việc bằng cảm xúc, tình cảm trong khi trên thực tế mọi chuyện xảy ra bằng làn rung động. Hễ cùng mức rung động thì người ta cảm ứng được nhau, và hễ khác tức một bên cao một bên thấp thì không có cảm nhận. Theo nguyên tắc ấy thì những chuyện tào lao, vô bổ về chân sư không làm ta đến gần các ngài mà chỉ tạo thêm ảo ảnh làm rối trí người phát sinh ra nó lẫn ai tiếp xúc với họ.

— Có tổ chức đăng quảng cáo là đóng bao nhiêu tiền thì được tiếp xúc với chân sư, chắc mình không cần phải bàn tới chuyện đó Bo hí.

— Chuyện rất đáng tiếc nên khi xưa, có lúc bà Blavatsky nói bà hối hận đã trưng ra cho thế giới ý niệm là có các bậc siêu phàm ở cùng với nhân loại, ý tưởng về chân sư đã bị hạ thấp từ thời đó nên bây giờ có thêm tiền bạc dính vào thì cũng không lạ. Nhưng điều bà Blavatsky làm là cần thiết, khi thế giới phát triển mạnh về vật chất, tính duy vật trội lên thì cần mang lại quân bằng với những chứng cứ về tính thiêng liêng của con người, về đời sống tinh thần. Chúng có còn muốn nói rằng nhân loại không tiến bước đơn độc mà được địu dắt, chăm lo, cũng như sự sống không diễn ra mù quáng mạnh được yếu thua một cách tàn nhẫn, mà ngược lại có một cơ tiến hóa hướng dẫn cuộc sống. Cơ tiến hóa, phần tinh thần của con người, đó là những điều đáng quan tâm hơn là

hình chân sư và chuyện vô bổ về các ngài.

— Còn sách vở thi sao, mình dùng tiêu chuẩn gì để biết là sách đáng xem ?

— Chuyện sách tâm linh có liên hệ phần nào đến cách làm việc của các chân sư, trước hết thì ngày nay ai muốn học chuyện tâm linh có nhiều cơ hội hơn khi trước rất nhiều, ta có đông đảo người tiến hóa cao tái sinh và chỉ dạy, hướng dẫn ai đi sau họ. Sách vở có giá trị trong thời gian qua cũng tràn ngập thị trường, đủ để gây hứng khởi và trợ giúp ai muốn có được hiểu biết tâm linh. Người khao khát chuyện tinh thần có sẵn nhiều tài liệu để học hỏi, lý thuyết để thực hành khiến chân sư dành thì giờ làm việc quan trọng hơn là dạy dỗ những bước sơ khởi của đường đạo.

Một số tác phẩm có trình độ rất cao và một số khác thì rất kém. Nguồn của những sách này thay đổi khác nhau, tuy nhiên nguồn chân thực thường chứa đựng nhiều chỉ dạy có giá trị tinh thần rất cao, và hữu ích cho người nhiệt tâm. Trong đa số trường hợp nơi phát sinh là cõi của linh hồn, và người nhận đang ở cõi trần hoặc được chính chân ngã của họ gọi hứng, hoặc cảm nhận được kho tư tưởng ở cõi của chân ngã. Trí não họ diễn dịch tư tưởng thành lời nơi cõi trần. Trong số trường hợp nhỏ hơn, người viết cảm ứng với người khác cao hơn họ, gần với việc làm của chân sư hơn và phản ảnh rõ hơn cái nhìn về cuộc tiến hóa, nhưng ngài không liên can đến chuyện mà nó nằm giữa hai người một cao một thấp hơn trong công việc chung. Sự truyền đạt này có mục đích là để cho hiểu biết tinh thần tới được mọi tầng lớp trong khắp thế giới, mọi người mọi nhóm, vì thế có hiện tượng sách vở tâm linh tràn ngập.

Để phân biệt loại cao với loại thấp thì sách có nguồn gốc cao thường chỉ bàn về Thiên Cơ mà không đề cập chuyện cá nhân, bàn về nguyên lý mà không nói tới các nhân vật và cái tôi của họ, sách mang đặc tính trí tuệ, bày tỏ tình thương của Thượng đế và tâm thức nhóm. Nó cũng không gây ra tính chia rẽ, kêu gọi tranh cãi, chống đối nhau. Đó là những nét hào hứng dù vậy cũng nên để ý tới đôi điều bất lợi. Khi tư tưởng qua trí não biến thành chữ, thành câu thì sự diễn tả không còn đầy đủ, và chuyện ấy không tránh được. Người bắt được hứng khởi và viết sách cũng dễ nảy lòng kiêu ngạo tinh thần và có tham vọng, nhưng trước sau thế giới sẽ nhờ các sách vở này để biết rằng linh hồn con người là một thực thể sống động mà không phải là chuyện tưởng tượng.

—Trở lại chuyện phép lạ đi Bo, em vẫn thắc mắc là khi đột nhiên khỏi bệnh thì luật nhân quả tác động như thế nào.

— Muốn trả lời rõ ràng thì cần biết bệnh tật làm sao mà có. Hai phần của con người là tinh thần và vật chất hiện hữu cùng với nhau và cùng linh hoạt, với tinh thần tùy thuộc vào vật chất để biểu lộ. Khi có bệnh vật, trong các thể của người có tình trạng bất bình thường nên ngăn chặn làm cho năng lực, ảnh hưởng và quyền năng của tinh thần không luân chuyển qua thể chất được trọn vẹn, điều hoà. Phép lạ xảy ra khi sự bất bình thường của các thể được dứt hẳn, trở lại bình thường. Ta gọi đó là phép lạ và sự việc có vẻ giản dị nhưng nó không phải là phép lạ và chuyện cũng không giản dị như ta tưởng. Bệnh có thể biểu lộ qua một trong các thể xác, tình cảm và trí tuệ, nhưng vật chất trong cả bốn thể xác, sinh lực (phách), tình cảm và trí đều bị ảnh hưởng. Với bệnh nặng như tê liệt thì không chừng cả bốn thể đều có liên quan đến bệnh nên cần phải chữa lành cả bốn, và đòi hỏi có sự hiểu biết sâu xa về huyền bí học, lẫn khả năng áp dụng lực ở cõi cao, nhưng khi việc hiển hiện ở cõi trần thì diễn biến

nơi cõi vô hình không được ý thức hay ghi nhận.

Phép lạ vì vậy chỉ là phép lạ với ai không biết cách thức chuyện xảy ra, giống như khoa học làm được nhiều điều hiện nay mà những thế kỷ trước sẽ xem là phép lạ, thí dụ bật đèn là có ánh sáng trong phòng hay đèn có thể chực ngược đầu mà vẫn cháy sáng, vì ta không làm được vậy với đèn đầu, rồi phi cơ ngày nay thì chắc không khác gì chiếc thăm thần trong chuyện xưa tích cũ. Thế nên cái gì là phép lạ cho một ai thì sẽ không là phép lạ cho người có hiểu biết nhiều hơn. Điều tương tự cũng áp dụng được vào chuyện tâm linh nhưng có đôi chút khác biệt, ấy là sự lành bệnh tức thì (phép lạ) sẽ không bao giờ được giải thích hay thấu hiểu rõ về mặt vật chất được.

Điều nhấn mạnh ở đây là sự lỗi nhịp của tâm linh và thể chất. Nếu trong nhiều kiếp con người theo đuổi vật chất và chìm đắm trong đó lâu, thì tới một lúc có thể họ không còn nghe được tiếng nói của linh hồn, phần tâm linh và thể chất mất liên lạc thông thương với nhau. Tâm trí chỉ bận rộn với đòi hỏi của cuộc sống vật chất mà không nâng cao để có ước nguyện tinh thần, nhưng khi tiếp xúc và cảm nhận ảnh hưởng của người đã tiến xa thì tâm trí có thể được kích thích và tỉnh ngộ, trong điều kiện bình thường sự tỉnh ngộ này được coi là phép lạ vì không những có thay đổi về tâm linh mà có luôn cả thay đổi về thể chất là lành bệnh. Hào quang của bậc tiến hóa cao thí dụ đức Chúa khi tiếp xúc với người bệnh có thể soi sáng tâm trí, tinh lọc tình cảm, và khi các thể được liên hợp đúng cách, hóa nhạy cảm hơn thì tâm linh được nâng cao, rung động hòa hợp với thiêng liêng, cho ra lòng hoan lạc, ngây ngất, và tái tạo lại sức khoẻ tức lành bệnh.

Ảnh hưởng chữa lành này của tinh thần đối với con người là phép lạ lớn lao nhất, và mạnh mẽ hơn hết của mọi phép thuật, vì nó làm con người thức tỉnh với phần thiêng liêng sâu kín của mình. Cái đáng nói thêm là khi có những điều kiện khác thì hào quang của vị như thế có khả năng chữa lành mà không cần phải có hành động, tức chỉ cần đứng trong hào quang và chạm vào y phục của ngài như kinh thánh kể lại là cũng nhận được ảnh hưởng tốt đẹp. Đó là cơ chế, còn về nhân quả thì sao. Hành động lỗi nhịp trong quá khứ sinh ra bệnh trong kiếp hiện tại, nhưng luật nhân quả có thể được đảo lại khi vị chân sư thấy rằng cá nhân ấy có thể tiến xa hơn trong kiếp đó nếu lành bệnh, nhờ vào kinh nghiệm mà bệnh mang lại. Kinh nghiệm này làm họ ý thức nhiều hơn về mặt tâm linh và có thể sử dụng phần đời còn lại một cách hữu ích nếu cơ thể được hồi phục. Tuy vậy đây là những trường hợp hiếm và thường khi thì luật nhân quả đóng vai trò quyết định trong mọi chuyện.

Sự lành bệnh chỉ xảy ra khi có ý thức về con đường của linh hồn, hay nói khác đi phàm ngã cảm nhận được ý muốn của linh hồn và qui thuận theo, sự qui thuận này khiến cho lập tức có liên hợp giữa các thể, các luân xa trong những thể, và như ta đã nói bệnh phát ra vì các thể thiếu liên hợp, nay được thông thương rồi thì bệnh phải biến mất. Kết quả là ta có điều gọi là phép lạ, có lành bệnh ngay tức khắc hay trong thời gian ngắn. Mình đang nói về đề tài này thì có câu chuyện sau, một người mắc bệnh rất nặng tới Loudres để cầu mong được hết bệnh. Lúc cầu nguyện xin được chữa lành, họ thấy một trẻ khác bị tật đau đớn nhiều nên họ đổi lại lời cầu nguyện mà nói, 'Lạy Trời, xin cho trẻ này hết tật, xin đừng kể đến con mà hãy ban ân phước cho em nhỏ.' Lời cầu xin này lập tức làm họ khỏi bệnh, họ đã biết vượt qua ước muốn riêng của mình và tư tưởng không ích kỷ đã khiến có phép lạ. Ngay vừa khi ta có thể quên mình thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, người này được chữa lành vì đã mở rộng tình thương, có sự yêu mến và lòng từ đối với em nhỏ. Con người sẽ tiến rất mau nếu có lòng hy sinh, khi ta có thể nghĩ đến kẻ khác thay vì chính mình thì đó là tiến bộ thực sự.

Lành bệnh còn nên được hiểu theo một nghĩa khác, giả thử ai có tính than vãn mà nay thấy rằng điều ấy không hay và cố gắng loại trừ tính này, khi họ tươi tỉnh chấp thuận sự việc không lâu bầu nũa thì mình có thể nói là họ hết bệnh cầu nhàu, phải không. Bệnh tật thường phát sinh từ tình cảm, nên có khi lành bệnh là hóa giải được tình cảm bất lợi nhưng căn bệnh thể xác vẫn còn, đó là trường hợp người bị nan y mà nhờ đó học được ý nghĩa sự sống, kiếp sống này của mình. Họ đổi buồn thành vui, lo lắng thành an nhiên, sợ hãi thành tin tưởng hài lòng.

Bệnh vì vậy là cơ hội để có tăng trưởng tinh thần, là chìa khóa mở cửa vào tâm thức cao hơn mà nếu không nhờ bệnh, chưa chắc người ấy nỗ lực để đạt tới tình trạng tốt đẹp ấy. Bệnh tật của thể xác là hệ quả mà thôi, cái chính là tình cảm được chuyển hóa và đó mới là điều quan trọng, vì người ta sẽ mang theo tình cảm này sang kiếp tới, còn thể xác chỉ là đáp ứng của tình cảm. Tình cảm tốt đẹp thì thân xác mai sau sẽ tự động hòa hợp, tốt lành theo. Nếu quá lo cho thân xác và muốn hết bệnh, không màng tới bài học của bệnh là phát triển tinh thần thì e rằng không sử dụng được hết cơ hội mà hoàn cảnh mang lại. Thành ra cũng hiểu được tại sao có người cảm ơn số mạng đã khiến mình mắc bệnh ung thư, bệnh này bệnh kia. Họ biết cười chính mình, đó là nụ cười giác ngộ, không còn sợ hãi bệnh tật, không còn quá trụ vào thân xác vật chất mà biết vượt qua để thấy ý nghĩa tâm linh của bệnh và có tiến triển trong kiếp hiện tại.

— Còn chữa bệnh khiếm diện là sao hở Bo ? Chẳng hạn như nhà thờ, chi bộ Theosophia có những buổi chữa bệnh bằng lời cầu nguyện, ai muốn được giúp thì ghi tên và người trong nhóm họp lại gửi tư tưởng đến họ. Sự việc diễn biến như thế nào ?

— Phương pháp này dựa trên sức mạnh của tư tưởng và rất hiệu quả nếu biết sử dụng đúng cách, tư tưởng thực ra mạnh hơn lời nói vì nhiều người sẽ chống lại điều mà ta nói với họ, nhưng tư tưởng có thể thâm nhập vào nơi mà lời nói không thắm. Do vậy chữa bệnh bằng tư tưởng hay chữa bệnh khiếm diện có thể cho ra hiệu quả nhiều hơn là khi tiếp xúc (dĩ nhiên là với ai có khả năng làm vậy), lý do là người muốn được chữa lành thường có một số định kiến về bệnh của mình và họ muốn được chữa như thế nào, nhưng tư tưởng chữa lành gửi tới họ có tính xây dựng, đẹp đẽ nên bản thân họ không chống đối, tiềm thức không dựng nên bức tường ngăn cản và tâm thần hóa ra cởi mở nhiều hơn, việc chữa bệnh được thành công hơn.

Ai được chữa theo cách này có thể nói tôi không thấy hay cảm gì hết. Sự việc giống như ly nước đường, trông nó y hệt như ly nước trong không có gì khác, nhưng ly nước đường có đường thêm vào mà ta không thấy. Điều đáng nói là nước ngọt, hay kết quả là người bệnh được khá hơn. Người ta cũng có thể nói là không lấy nhiệt độ, lấy mạch thì làm sao chữa bệnh, ở đây cách hoạt động là tư tưởng tích cực chế ngự tư tưởng tiêu cực. Khi tư tưởng tiêu cực nảy sinh mà ta không gạt bỏ thì chúng sẽ nảy nở thành bệnh, còn khi có tư tưởng tích cực và giữ cho tâm trí ở trong tình trạng này, nâng nó lên cao thì ta sẽ không có bệnh. Thực ra, chữa bệnh là nâng tâm thức lên thật cao làm mất đi cái ngã, giống như trường hợp người được chữa lành ở Loudres mình nói ở trên.